

Publicerad 2006-09-08 15:09 av Flickan*i*L*för*Lycka*

En kort novell om mobbning och rasism

och nya vänskaper

Främlingens leende

Robin

Svartskalle!

Skriker några svettiga egorasister åt Robin när han går förbi.

I tyst skam gömmer han sitt ansikte under de stora mörka tröjor han knuckt från sin brors garderob.

Tårar står upp i hans mörka ögon men han är rädd,

han är kille och "borde inte" gråta, fälla några tårar över dem.

Skolan är ödslig och tom, han har gått där i en vecka nu.

Och många slag har han fått ta, killarna med de rakade skallarna

står och väntar på honom där utanför.

De står bakom varje hörn han skall passera, deras ansikten glimtas i varje skylfönster han stryker förbi

Sara

Jävla sopa! Subba!

Ropar de efter henne.

det är första dan\ på den nya skolan och redan är allt Precis som på den förra skolan

Hur kunde jag ens tro något annat

snyftar hon ensamt sorgset

Tjockis!

hånskrattar någon runt henne igen,

de andra står och mumlar och skrattar högt.

Ingen bryr sig om hennes värdelösa existens.

Hon är bara en boxningssäck alla tror sig kunna slå på,

och de kan de, för hon orkar inte försöka längre, det har hon aldrig gjort.

Med tårarna brännande bakom ögonlocken rusar hon ut ur skolan sist av alla för att undvika fler av deras grymma uppkastningar, men de står redo med snöbollar i båda händer.

Pang! hörs det när de första två isbollarna snuddar vid hennes klumpiga gestalt och hon känner hur tårarna börjar rinna, kinden där de skjutit sina hårda slag är alldeles röd och bultar ihärdigt.

Gråtande springer hon över vägen och håller nästan i sin flykt på att halka över killen med stor svart huva

Oj förlåt!

Ursäktar hon sig snabbt med nedsänkt huvud

Det är lugnt

Ler Robin överlycklig över att någon faktiskt Pratar med honom.

Gråtfärdigt tyst lyfter hon blicken och ser upp på honom, han är svart eller mörkhyad är nog den rätta

termen för det, tänkte hon igen och log mot den trevliga främlingen

Robin, sa han och sträckte fram handen

hon såg på den och log sedan mot honom, han var söt och hade de finaste mörka ögon, hon tog tag om hans framsträckta hand och skakade den blygt.

Sara, svarade hon och de log mot varandra

Ska vi slå följe? eller du bor här i närheten

Frågade han med nyfunnet lugn och säkerhet

Ehm några kvarter härifrån, du då?

Log hon medans de fortsatte att gå i dimma för mobbarnas hatiska ord som spottades över dem likt ett ösregn. Men för första gången brydde sig ingen av dem.

De hade ju funnit varandra, två utstötta, ett perfekt lag, de fick till och med reda på att de bara bodde några få kvarter från varandra.

Med ens såg framtiden ljusare ut och de log båda åt sina tankar.

Imorgon var en ny dag och nu hade de ju något de inte haft innan, Varandra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Flickan**i**L*för*Lycka* med Poeter.se id #7748 innehar upphovsrätten